

Urząd Miejski w Białymstoku
Departament Finansów Miasta
Ul. Słonimska 1
15-950 Białystok
Białystok, 07 stycznia 2021r.
DFN-V.3130.443.2020

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA przepisów prawa podatkowego

Prezydent Miasta Białegostoku działając na podstawie art. 14j oraz art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020r. poz. 1325 z późn. zm.) w związku z wnioskiem z dnia 22 października 2020r. (data wpływu do tut. Urzędu 29 października 2020r.) w sprawie wydania interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie opłaty skarbowej postanawia
- uznać za prawidłowe stanowisko wnioskodawcy, przedstawione we wniosku z dnia 22 października 2020r.

Uzasadnienie

W dniu 02 listopada 2020r. do Departamentu Finansów Miasta Urzędu Miejskiego w Białymstoku wpłynął wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie zaistniałego stanu faktycznego. Za przedmiot żądanej interpretacji wskazano art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1546 z późn.zm. - dalej jako Ustawa o opłacie skarbowej) w zw. z art. 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575 z późn.zm.) w zw. z art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 256 z późn.zm. - dalej jako Kodeks postępowania administracyjnego) art. 1, art. 2 oraz art. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018r. o komornikach sądowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 121 z późn.zm.)

We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawcą jest osoba fizyczna – radca prawny, który działa jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty bądź wyrok, wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wnioskodawca przedkłada komornikowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta do reprezentowania go w sprawie. Wobec powyższego zapytanie wnioskodawcy brzmi następująco:

Czy wnioskodawca jako pełnomocnik Klienta zobowiązany jest do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?

Stanowisko Wnioskodawcy:

W ocenie wnioskodawcy pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 Ustawy o opłacie skarbowej, opłacie podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa

lub prokury albo jego odpisu wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Wnioskodawca wskazuje zamknięty katalog czynności, które podlegając opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 Ustawy o opłacie skarbowej a mianowicie opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Art. 6 Ustawy o opłacie skarbowej wskazuje iż obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej. Według oceny wnioskodawcy postępowanie egzekucyjne, w ramach którego zostało złożone pełnomocnictwo, nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

Kodeks postępowania administracyjnego w art. 5 § 2 pkt 3 określa jednoznacznie katalog podmiotów, które są uprawnione do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to : ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Brak jest wobec tego jednoznacznego zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej. Wnioskodawca jako przykład powołuje m.in. interpretację ogólną Ministra Finansów z dnia 09 czerwca 2015r. w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że „(...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegając pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody”.

Wnioskodawca podnosi, że komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w wyroku z dnia 08 lutego 2017r. wskazał jednoznacznie iż komornik jest organem władzy publicznej i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie oparł się również na stanowisku Trybunału Konstytucyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. gdzie jednoznacznie wskazano iż komornik nie jest organem władzy sądowniczej – pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem. Natomiast Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w prawomocnym wyroku z dnia 26 maja 2017r. I SA/Lu 1052/16 wskazał wprost, iż użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie „złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym.” nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją.

Prezydent Miasta Białegostoku uznał stanowisko wnioskodawcy za prawidłowe.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 Ustawy o opłacie skarbowej - opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. W ocenie WSA w Lublinie zawartej w wyroku z dnia 26 maja 2017r. I SA/Lu 1052/16, użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 Ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie „złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym” nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale w kopii w postępowaniu sądowym) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją, gdyż egzekucja sądowa prowadzona przez komornika sądowego nie jest „postępowaniem sądowym” w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 2 Ustawy o opłacie skarbowej a złożenie komornikowi sądowemu w związku z prowadzoną przez niego egzekucją dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie wypisie lub kopii) nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej. Stanowisko takie z innych istotnych przyczyn, zostało co do zasady wyrażone również w interpretacjach indywidualnych Prezydenta Miasta Poznania z dnia 13 września 2016 r. i Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 08 listopada 2019 r. W pierwszej z powyższych interpretacji wskazano, że w przypadku gdy w sprawie postępowania egzekucyjnego występuje ten sam pełnomocnik, co w postępowaniu rozpoznawczym przed sądem, a złożone w sądzie i opłacone pełnomocnictwo obejmuje również uprawnienie do występowania w postępowaniu egzekucyjnym, na tym etapie złożenie odpisu tego pełnomocnictwa komornikowi nie podlega ponownej opłacie, bowiem jest to pełnomocnictwo „podążające za sprawą”. Zdaniem wnioskodawcy opłacie podlega natomiast pełnomocnictwo składane komornikowi przez pełnomocnika nie występującego na etapie sądowego postępowania rozpoznawczego, lub którego pierwotnie pełnomocnictwo sądowe nie obejmowało uprawnienia do występowania w postępowaniu egzekucyjnym i został sporządzony odrębny dokument w tym zakresie. Przedstawiony kontekst – pełnomocnictwa na etapie postępowania przed sądem, a następnie wszczynającego postępowanie egzekucyjne, występuje również w przedstawionym wniosku co powoduje, że w świetle w/w interpretacji indywidualnej opłata skarbową od pełnomocnictwa /odpisu składanego komornikowi nie jest należna. Przekonywujące jest także stanowisko Prezydenta Miasta Łodzi wyrażone w interpretacji indywidualnej z dnia 08 listopada 2019r., który stwierdził, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem ani sądowym ani z zakresu administracji publicznej, a komornik nie jest ani sądem ani organem administracji publicznej czy też podmiotem innym, niż organ administracji rządowej lub samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz jego odpisu, wypisu lub kopii dopiero z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust 2, a do żadnej z tych kategorii nie można zaliczyć komornika sądowego. Wskazał również na brak po stronie komorników obowiązku comiesięcznego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej, bowiem komornicy nie zostali objęci art. 11 ust. 1 i 2 Ustawy o opłacie skarbowej. Przy założeniu racjonalności ustawodawcy prowadzi to do stwierdzenia, że komornicy nie zostali objęci tym obowiązkiem ze względu na to, iż składane im pełnomocnictwa nie są objęte opłatą skarbową.

W ocenie tutejszego organu podatkowego, dokonującego interpretacji przepisów prawa podatkowego na wniosekw aspekcie przedstawionego przez wnioskodawcę stanu faktycznego – brak jest podstaw do pobierania opłaty skarbowej za złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub jego odpisu składanego

komornikowi sądowemu w postępowaniu egzekucyjnym na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1546 z późn.zm.).

Niniejsza interpretacja indywidualna odnosi się do zaistniałego zdarzenia faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę i obecnie obowiązującego stanu prawnego.

Pouczenie

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku (ul. H. Sienkiewicza 84, 15-950 Białystok) po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed Sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.).

Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 w/w ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie, do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie w terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 w/w ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres Prezydenta Miasta Białegostoku (ul. Słonimska 1, 15-950 Białystok) .

z up. PREZYDENTA MIASTA
Stanisława Kozłowska
Skarbnik Miasta

Otrzymują:

1.
2. a/a